

Bankbestyrelsen; det var nemlig under den saakaldte 12-Millionsag. Der maatte i Sandhed hvert Medlem af Bestyrelsen paa det alvorligste overveie, hvad man troede sig berettiget til at gjøre, det var Interesser, der handlede om, saa store, at man vel maatte ledes til at anvende alvorlig Eftertanke; det var i høi Grad omvistede Interesser, men man tog Mod til sig til en Afgjorelse efter bedste Overbeviisning, og jeg troer, den har baaret velsignede Frugter for det hele Land. Paa samme Maade troer jeg, at det ved den mindre vigtige Leilighed, hvorom her er Spørgsmaal, maatte staae Bankbestyrelsen aabent, naar der udtalte sig modsatte Meninger fra Regjeringens og Bankbestyrelsens Side, da at afgjøre disse Forhold paa en billig, efter Omstændighederne lempet Maade, og det er det, man er gaaet ind paa. Man har ingenlunde overseet det Betænkkelige, der var i at træffe en Overenskomst om en Gjenstand, med Hensyn til hvilken der havde gjort sig en Mening gjældende fra Bankens Side, som man ikke forfulgte, idet man sluttede den omhandlede Overenskomst. Men det blev yttret af Bankdirectionen i den Betænkning, den i sin Tid afgav, — og Repræsentanterne sluttede sig dertil —, at man skønnede ikke, at det kunde være Bestyrelsen formeent, under aldeles overordentlige Omstændigheder, at gjøre Staten en Indrømmelse, som Bestyrelsen efter sin Overbeviisning maatte erkende at være uden Indflydelse paa Pengesæsenets Fasthed og paa Bankens Soliditet. Det er deraf, man er gaaet ud, at man havde den fulde Overbeviisning, at det, man indrømmede, at man lod dette Spørgsmaal staae aabent, var uden nogen Indflydelse paa Pengesæsenets Fasthed og paa Bankens Soliditet. Hvad der i denne Henseende laa til Grund for Bestyrelsens Afgjorelse af dette Tilfælde i 1848, det stadfæstede Erfaringen fuldkomment. Banken gif Regjeringen imøde, saavidt den kunde gjøre det, imod at Regjeringen opfyldte dens Duffe om at holde de smaae Creditbeviser til en indskrænket Sum, fordi der, med Hensyn til dem lettest kunde være Spørgsmaal om, at de tabte Naturen af Obligationer og derimod nærmede sig Naturen af Banksedler; — imod, siger

jeg, at Regjeringen gif ind paa dette Duffe fra Bankens Side støttede Banken igjen fra sin Side Creditbeviserne ved Discontering af Beviser paa 5 Rbd., ved at aabne Udgang for Beviserne i Almindelighed og navnlig for de større, til at bruges til Betaling paa Laan i Banken, imod en Forpligtelse for Finantserne til at dække disse Laan ved sædvanlig bankmæssig Sikkerhed, hvortil man gjerne kunde benytte Beviserne efter deres Natur og Besskaffenhed. Paa disse og flere andre Maader, der gribe ind i Directionens Forretninger, og som jeg derfor ikke kan yttre mig om, har Banken ærligt stræbt at række Regjeringen Haanden i de trange Dage, som vort Fædreland har gennemgaaet, og det har mødt Anerkjendelse fra Regjeringens Side, at Banken har viist en saadan Redebonhed til at understøtte Regjeringen, og, ligesom dette har mødt Anerkjendelse fra Finansministeriets Side, saaledes har den kongelige Bankcommissair, — der efter Detroiens § 35 er forpligtet til at vaage over, at Detroien ikke tilfidesættes med Hensyn til, hvad der kan være af Vigtighed for de offentlige Interesser, — ikke fundet nogen Betænklighed ved de Overenskomster, der saaledes ere sluttede. Ligesom jeg saaledes har tilladt mig at yttre de Grunde, der have ledet Bankens Bestyrelse, og hvoraf det vil skjønes, hvad vel ogsaa det ærede Thing ikke vil tvivle om, at det ikke er Letfindighed i Henseende til, hvad der paalaa Bankbestyrelsen, men Duffet om, at understøtte Fædrelandet og understøtte Regjeringen, der har ledet Bankens Bestyrelse i dens Handlemaade, — saaledes er der med Hensyn til den sidste Serie af Creditbeviser, hvorom der nu er Tale, desuden det, der maatte tilskynde Bankbestyrelsen til at handle, som den har handlet, at man nu havde Erfaringen for sig, at der ikke var steet nogen som helst Skade ved det Skridt, man havde gjort i 1848. Det var disse Bemærkninger, som jeg troede at skylde Bestyrelsen at udtale, og jeg kan saaledes ikke troe, at, hvad der er fremført i denne Sag imod Bestyrelsen, — Noget, som jo ogsaa i grunden ligger udenfor denne Sag; — har havt tilstrækkelig Anledning.

Bessfely: Jeg skulde blot tillade mig